בס"ד

יום ד', ד' בטבת תשנ"ט (23 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

תורת טבעית נעתר לרעיונה, בתנ"ך, במילת אסתר:
"ותקרא אסתר אל המלך אחשורוש את ב"ת מלכותו בחודש השלישי
הוא חודש סיון, בשנת שבע למלכותו". [פרק ב', 15]

היום, בשנת תשכ"ב (1961), הורשע אדולף א"כמן (ישו) במשפטו.

בחודש טבת, 3 תענויות לו אחר כך, על שלוש פורענויות שבאו על ישראל
בימים שונים, תש"ז ותש"י בטבת. בשמונה בו, תענית 33 ק"מ - שבו
ביתרה הקדושה תורתמה ליוונית. בעשרה בו, תענית 33 ק"מ - שבו נפטרו
עזרא הסופר ונחמ"ה בן חכליה שהעלו את ישראל מבבל ופרנסו אותם
בטל ברכ"ה. בעשרה בו, תענית ציבור - שבו סמך נבוכדנאצר, מלך בבל,
את ירושלים ושם עליה. מצור שלוש שנים עד שהובקעה העיר, י"ז,
ב-9 לחודש תמוז מן השנה השלישית לתחילת המצור.

על רקע לזה הדברים הנ"ל:

"והדרך אסביר כיצד אני רואה את הדברים מבחינה פוליטית, אומר
משהו בסגנון הנחשב אצלנו כ"סנטימנטאלי" ולכן שמדינאים נוהגים
בו בלעג... כשאנו אומרים שאנו מוותרים על משהו, יכול הדבר להראות
מוזר מאוד אנשים נבונים. אומרים: על מה אתם מוותרים? על מה
אין לכם? הרי מה שיש לכם אין איש יכול מאתכם. אולם אין הדבר
בשום פנים כך. לא רק מה שבידינו מעט הוא שלנו. אנחנו חייבים לנו
לא רק.. היום" כי אם גם "המחר". ואנו הלואי נדרשים להפקיד למחר
גם את נכסי המחר שלנו.
מה הם היכולות שמהם ינקה תנועתינו? מה' אהבת המולדת שלנו?
האם דבקנו בערכים ממשיים שה"ו ברשותנו? האם ה"ן לנו שטחי קרקע
שיהיו אותם, ונוכל אחר כך ח"ו? הפטריוטיזם שלנו צמח מתוך
ספר, הוא דבק בפסוקים, בשמות הסטוריים, אהבנו מולדת מפושטת.
אהבה כזו נשארנו בחוכנו במשך הדורות, ונשאנו מהקום למקום.
הפטריוטיזם המופשט הזה היה לנחת זרועו של עשו!..."

[נאומו של ברל כצנלסון בקונגרס הציוני ה- 21]

יום נעים!